

کډان کډان گډان نه وه ... 66 ... کهريم کا که

همه شت دهیگ: محمده، وهره بگه ئه مهت، له ئه مهت...

٦٦

همه شت، همه شت دهگری، همه شت که شکال له کډان به ما،
ما له هموو جبهه، به ام من هر له ناو قهیسری و گه راجه که ی پشت
بانق و پش درگای مزگه فتی شخی چلی دهمدی، ئه وه همه شت، وه
دهن وهلیه، پیاوچاکه، نووری له دهبار، پلیسه که ی ما له کډانی
پشت قوتا بخانه ی زهر، سوځندی به قورئان دهوارد، نیوه شهوی
زستان له ناو قهیسری نووری همه شتی دیتووه، زهر که س شایه دی له
نووری همه شت ددهن، کوکه که ی پلکه زرڅ که دواتر له مووس له
قه نارهیان دا، دهیگ: ئه وه همه شت به ترومبلی څم برد ته
مووس، له نزیك نه بی یونس، له گه راجی ههولم داناوه و وهکات
گه او مه ته وه ههولم، ده بینم همه شت وا له له گه راجی مووس
راکشاه و پرڅه پرڅی خهویه تی، زهر که س ئه وه فینه یان له همه شت
دیوه و ده یانگوت:

همه شت سواری داره که ی دهستی ده ب و ده ف
کوکه که ی پیرخدر، شت کی نزیك له وه ی گډ تبوو:

څ همه شت نیم

به تریفه دا بچمه ئاسمان و

به داوی گزنگدا بمه وه زهوی.

همه شت مندا لیشی چاکه کرده وه، ژنان کات له مام جوبرایلی بنب
ئوم دب ده بوون، په نایان ب گه و گونی همه شت ده برد، ئه ها،
بینه ئه و ژنه که مکه عه با که ی هه کرد و به دیاریه وه دانیش،
بیسته چ ده:

له دهوری وه جاغت گه م، فووک له کوکه که م بکه.

له ولوه دووکانداره که شیده له سهره که چاوی له، پده که ن و ده:
خودایه مراکه هه شه رووکه سهری ئه و خه که.

همه شت څی څ ده کاته وه وکه مکه گه و گونی ده شار ته وه و شت له
زاریه وه دته دهر، ک ده زان چیه! ژنه مندا که ی له باوه ش دهکات
و ده وات، هشتا پی نه خست ته سهر کسپی درگای هه وشه، هه وایی
چاکبونه وه ی مندا که ی له کډان زاره و زار دهکات.

ژنه پ پکه نینه که ئه و ژنه ی له فریشته در ببینی لهوی نابینی،

منیش رووداوه کهم له بیره، کو هکهی دیاره نځ زږ دهخوات، تووشی
گډران ده بڼ، قه بز ده بڼ، چه ند دکتږی پډهکات، هډقنهشی لډدهدن،
نایه و نایه، له ماڼی ئمه وای گډایه وه:

بردم له سهر کڅشی همه شتم دانا که له سځکوانه که دانیشتبوو،
پشته دهستځکی له پشتی دا، خدا له چاوانم بکات، ئه گهر درځبکه م،
دوو سځ شهقاو دوورنه که وتبووینه وه، له پځش دووکانی قه نه فځفرځشه که
فیځاندی، دنیای نه هځشت، قه یسهری سواخ دا، ههر بابا بوو که پووی
خځی ده گرت و تیژ تځده په ی.

همه شت ئستا به کوځ ده گری، شار گوځ له گریانۍ همه شت ده گږ،
شار له گریانۍ وی ده ترسځ، ئاخر ههر جارځ گریا بڼ مسځگهر شتځ
قه وماوه، گریانیش چه ندی به کوځ تر بڼ، فرمځسکی چه ندځ درشتتر بڼ،
قه واره ی قه ومان گه وره تره، گریانۍ ئه و رځژانه ی همه شت له چ
گریانان ناچځ، ئه و گریانۍ نه که عیزرائیل دابه زیډته سهر بانی
پیاوچاکځ، سهر دارځ، یان رځی گرتبڼ له سوارچاکځ، ناودارځ، یاخود
همه ده نافیزځ، گازځ، سهره چه کوچکځ، ده مه کځردځکځ، بورغیه کځ، په له
ئاسنځک له جځکه که ی دزرا بڼ، همه شت گچکه ترین شتیان لځدزیبا،
که پووی له ئاسمان ده کرد، فرمځسکی هه ډده وه راند، گریانۍ ئه و جاره ی
جیا یه، ئاسمان له ته مه نی خځی هه وری وای به سهر زه ویدا
نه ځژاندووه، زه وی دځپه بارانی وا درشتی نه دیتووه، گریانۍ همه
شت قه یسهری هه راسا نکردووه، قه یسهری له وځنه گرتووه، وه کځ
دهستیان لځوه شانډبځ وایه، قه یسهری په رته، قه یسهری تځکه ځپځکه ځه،
قه یسهری قسه هه ډده بزځکځنځ، به قسه ی کوځ هکه ی پیر خدر بڼ، بزانه له
قه یسهری چ رووده دا:

((مأم خلیل پیاځه ی له ده ست ده لهرزځ و له بیریده چځ باقی بداته وه،
هه یه پیاځه به پځی ده مه ونخوون ده کاته وه، بځنبځه که که پووی له ئیش
که وتووه، چ بځن ناکات، زځننگر له عیار هه ځه ده کات، په نیرفرځش
په نیری کوځستان ناسا ځته وه، مه لای مزگه وتی گه وره میحراب
نابینځته وه، کورتا ندروو شووژنی به دهسته وه یه له باتی بځ کورتانی
ببات له رانی خځی راده کات، مسگر سهری له پیشه ی خځی ده رناچځ،
کځتا ځفرځش که تان به عه مباره ست ده بینځ، ته نه که چی و په له مځزچی چ
له پځشه خځی نابینځ و به چه کوچان وه رگه ځاوه ته سهر عهرد و لځده و
لځده، گځشتفرځش نه رمک به ئسک ده فرځشځ، بځنفرځش قځله نیا له ئاو
جیا ناکاته وه، پینه دځز دوو پځاو لځکدی ده دوورځ، ته هفرځش له
جیاتۍ ده سکه که رهوز کیسه ی پاره ده خاته دهستی کځیاره وه، که و باز
قه تځی لځبځته که و، په هچی سهری خځی په ه ده کات، خمچی چ نابینځ
شهر وای خځی له خم هه ډده کځشځ، گځزه فرځش تا گځزه یه کځ ده فرځشځ ده ی
له ده ست ده شکځ، له ناو ده ځاځخانځ پیرځژنځ ده رپځیه کځ به سهر

دهستیه وه و ده: كهو، ئه وه كهو یه هه رزان و تاان، ره ژوو فر ش
بانگده كات: وه رنه په نیران! ته ه وفاقفر ش ده: وه ره، ته ه به
مشكه وه! لانكفر ش: لانك به مندا ه وه، تاقه كه س خا ل ی نه گ ریب و
وهك خ ی قسه بكات، ئه وه كهو هیه كه پ به ك ان نه كانی قه یسه ری
گازده كات: ده رمانی ك چ و ئه سپ، سه د به رده چهرخ به درهه مهك.))
كهو ه كه ی پیر خدر قه یسه ری ناو فرم سکی همه ش تی وا نیشا ندا ب وه.
له و ر ژانه هه ر ك همه ش ت ببین و ئه زموونی ده گه گریانی وی
هه ب، زاریش هه نه ه ن، له ده وه ده:
خودایه، ئه وه کاره ساته ی له گه فرم سکی همه به ر وه یه، سوو کتری
بكه.

به ام پلکه عه یش، مج هوره كه ی سه ید مارف ده: ئه وه به یه ی له لای
خودا وه له ئاسمان وه به رب ته وه، هه موو دنیا دهستی بداته به ری،
ده كه وه ته سه ر عه رد و ناگیر ته وه.
پلکه به ند ب ژ كه ما وه یهك بوو له به ند چوو ب وه، به ند کی خسته سه ر
زاری گه هك:

همه ش تی چه مبه ری
نوور به خشه كه ی قه یسه ری
كه س نازان ك نده ری
وه کی ژنان ده گری
حوكمه ت كت به اگ ب
گریانت پ خ و ب ر ب

به لاشا وه، ك ان ك ان، ما ما به ندی به ند ب ژیان ده گوته وه، همه د
مهستان كرد بوویه گ رانیه کی مه ستانه ش، له ده وه كه ند و له بن باران
ده یچ ی، خ مام عه جمی بابی ته یبی ئه وه سه ری گه هك كه به سا كه س
گو ی له دوو قسه ی وی نه ده بوو، له سه ر به رده بازی نزیك ما مه به
گو ی خ م بیستم (همه ش تی چه مبه ری) ی ده گ ته وه، له گه هك ته ن
شاتكه ش ت بوو فشه ی به قسه ی پلکه به ند ب ژ ده هات:
پلکه حه بب ئه گه ر له و ش ت تتر نه بوو ب، له گریانی همه ش ته وه،
خ و ب ر ده بین ته وه؟!

زستان کی تووشه ئه و زستانه، ل ره وه تا قه یسه ری سه رماوس له و
بارانه، له و ش گریانه، همه ش ت گیرنا ب ته وه، له گه دایکم له ناو
قه یسه ری ده سوو ی نه وه، ده گه مه هه ر س کوان، هه ر سه ره ك ان،
همه ش ت ده بینم، دانیشتوو و ه ه ده گری، باشه ئه و ش ته ب
له گه ئه مه له پ ش ئه مه قه یسه ری ده كات، باشه چ ن وا زوو ئه و
هه موو كه ل و پهل و ئاسن و پاسنه خ ده كا ته وه و له پ شه مه ده گاته
پ شه مه! گ تمه داکم:

دایه، ئه و ش ته له هه موو ج یه كه.

دایکم ده:

کوا؟ من نایبینم!

ئای دایکم همه شت نابین، ئهوه خشه! دیاره ئه وشته خای
نیشانی هه موو کهس نادات، تا له قهیسهریهوه گهیشینه جی ئامانه و
سواربووین، بووینه جلهکه، نزیك قوتابخانهی زهوه ر دابهزین، باران
لینه کردتهوه، گویم له گریان، گریانیه همه شته، سه ره ده بام
له ناو بارانهوه همه شتم دیت وا لهو بهر لهو جیهی دواتر بووه
(خانهی مامستایان) به دیار ئاسن و پاسنهکانیهوه دانیشتووه،
گتتمه داکم:

همه شت لهره شهیه

خستمیه بن عهباکهی خای، گوتی:

کویم، ئهوه چیه، دهی ترساوی!

گهیشتمهوه ما ش دهنگی گریانیه همه شت دههات، له ناو گریانیهکهشی
قهسهکی کئی خای به هه ند دهسکاریهوه دهگوتیهوه:
مهمه د، وه ره بگه ئمهت، له ئمهت بهم..

((همه شت دی نهتریویند هیچ شت وا نایگریینی)) ئهوه قسهی
دایکه زینهبی دایکی کهرتکه چاوه، ئهو ژنهیه هه ند کوو ببوه بهر
لهوهی پای بخاته سه ر کسپی ده رگا، سه ری کهپووی لدهخشا، پهله
بهردت تگرتبا، له بهر کهپووی به چ جیهکی نه ده کهوت، کهپووی
هه ندهی کشهیهک ده بوو، کو هزاکهی ناوی ل نابوو کهپوو کشه،
ده یگ:

نه نه، کهمک خت قیتکهوه، با دار لاستیقک له کشهکهی سه ر لوت
بدهم.

دایکه زینه بیش گتبووی: هه ندهی له گریانیه همه شت ده ترسم، نیو
هه نده لهو خهوانه ناترسم که به بارینی به فر و خ کردنهوی غورده و
بهخشینیهوهی گشت و بزربوونی تاکه پاباو و بیستنی زرمه ی گه ورهوه،
ده یانبینم.

به کشه، کشه ی زستانه تووشه کهم بیرکهوتهوه، بهر لهوهی همه
شت بیهومین، با تر کشه بین، لهو زستانه ئه گه ر بام
ئاسمانک کشه مان خواردوو، در نه، دنیا هه ند سارد بوو، کشه
به رهوه خایان به ژر دا ده کرد، وه ها سه رما برده ببوون، به ده ست
ده گیران، له بیرمه بام گرتنی کشه ی لمان قه دهغه کرد، به بام به
دزیهوه هه رمان پده کرد، ژر پای کشه ده بوو، ده رگه مان له سه ر
داده خستن، ئهو کونالکهیهی سه ر ده رگاشمان ده گرت که بام ب
په سه لکهی کرد بوه، ئیدی ده بووه حیهت و زیقهزیق و جیکه جیک
و.. تووره گه ی کشه مان ده گرت، یان له ده ر سمان داده نایهوه و
پاش ل کشه مان له بن ده ردنا، ده بت بام من نه مده ورا کشه

سهر بـم، بهـام له چا کردن و کهوـکردن ئازا بووم، رـژ هه بوو مه نجهـه
کـشکه یه کمان ده کوـماند، یان له سهر سـر دهمان برژاند، ئه و زستانه
کـشکه له بـان بوو، رـژانه جه مـکمان گـشتی کـشکه بوو، له ماـی
خـشمان نه با، له ماـی فازیل رـجانه هه بوو، له گه نه کـشکه یه کی
برژاو یان کوـاوای ده هـنا یه سهر دهرگای حه وشه، له گه کـهویارو ته یب
وکچه که ی حه مه د مهستان و سـ چوار کیدی وهرده گهـاینه سهر کـشکه،
له بیرمه مـرده که ی ده لینگسـر ده یگـ:
کـشکه زـر مه خـن، ده نا ده فـن.
حه مه د مهستان ده یگـ:

قسه یتی، ئه وه نیه من به چهـاو ه که ی به ناو هه وردا ده فـم.
حه مه د مهستان، حزی له چهـاوای کـشکه بوو، کچه که ی ده یگـ: ئه گهر
کـشکه مان هه بـ، بایم دهـ: ده ی کـشکه کان زوو بخـن، چهـاو ه که ی بـ
من بهـلنه وه.

له گه هـکـ که م مندا هه بوو، راوه کـشکه نه کات و به دوویدا
شه قینه بـ، ئهـر کـ بوو، گـتی:

کـشکه ش له تاوی منداـانی به لاشاوه ها ته زمان و ده جریوـند و دهـ:
گـشتم پارووهـک نیه
خهـک له دووم شه قیه

تا گریان ی حه مه شـت کاره ساتی نه هـناوه، با له بازارـش کـشکه یهـک
بخـم، زـر جار کوـکم به سهر مه نجهـکه وه ده دی و له ناو ههـمـ به
سـ ده نگا گازیده کرد:

کـشکه ی کورای، کـشکه ی کورای..

نازانم له گهـ کامیان بووم، داـک یان باب، حهزم چوو ه کـشکه، پارهم
وه رگرت، نـره م گرت، زـری برد تا به رمکه وت، حه مه شـتیش به دیار
کـشکه ی کوـاو ه وه راوه ستا بوو، هه ندـ چهـاوای به سهر له گه نه که ی
ده ستیدا کرد که سـ چوار جـر شیوی تـدا بوو، ئه وه یه (شیوی حه مه
شـت) که نـوی له نـوان هه ردوو زـ، زـی گه وره و گچکه له سهر
زارانه.

کـشکه به تام بوو، چهـاو ه که ی له خـی به تامتر، بهـام تامی کـشکه ی
ماـ، کـشکه ی ماـی رـجانه ی نه ده دا، دواتر پـکه وتم، ئه وه ی لهـو له
ته نیش د یواری یانه ی فره مان به ران، ئه و یانه یه ی به دوو سـ پشکه
گـشت شاعیری ئه ی ره قیبی کوشت، به دیار حه مه شـته وه خواردم کـشکه
نا ره شـه بوو.

ئه و به ری ماـ که سـکده چـته وه، تا چاو بـکات که سکاییه، له ماـ مه
له سهر بانـش گیا دهـوا، له سهر دیواری حه وشه گیا دهـوا، گه نم
دهـوا، له و به ری که ندـوه ماـی ئـمه ده تگوت به هاره، له سهر بانی
ئـمه به هار زوو ده هات، هـشتا نه ورـز نه ها تووه، دیاره به هار له

رښه، به ښام گه ښته ته ما ښي ئه مه، كاك مه جید ئه و پياو هې ده تگوت
هر ئه سته له پاكهت دهرها تووه و باي پنه كه وتووه، ما ښان له
ئيسكان بوو، ده يگ ته با بم:

خانوي قو ښه وهې خه، سر با نيشي چيمه نه.

گو ښم له يه كاك مه جید ده ته با بم:

ته كچوو، دهر و ښ، ته كچوو، خراپ ته كچوو.

با بم ده:

كاك سه يد، ښه وهې هه بوو، هه موو چوو.

داي كيشم ده:

گرياني همه شته له خه نه بوو.

چ له و چوو و ته كچوو ته نه گه ښتم، تا م ښردې ده لينگس ښ نه يگ: ((نه

په شمهر گه ما، نه جاش هر كه سه له ما ښي خه)) من نه مزاني بوو ش ښرش

به سر خه يدا روو خابوو، هر په شمهر گه يه كي كه وتبووه ج يه كي،

ښه وه تا قل قل، دوو دوو، س س، ښه چه، به سر و ريشي ته زاويه وه

ښه وه، ښه س ښا و كړدن به ك ښا ښا دا ښ، سر ښ ښد ناكه نه به ښه سپايي

دهر كه ي هوشه ده كه نه وه و نايه نه وه دهر، هاتنه وه ښه و پياوانه ي

پار ښه وه ده مه له تاريخي و به چه كه وه شاريان به ج ه ښته، ښه وه تا

ښه سته به ر ښي رووناك، ښه چه هاتنه وه، پياواني گه هه موو

هاتنه وه، قل قله نه ښه ښه شاپي وه نه هاتنه وه: قادر ش ښه به، كو ه

قه زه كه، سه عيد، كو ه كه ي ما له هه سار.

خه ك هه په سا، هه بوو چاوي خه هه ده پشوا، پياو بوو خه ونه، هه بوو

به په رجوي ده زاني، ده يگ:

چيايه كي گه وره له سه فين گه وره تر، له چاوترووكا نه ك ښه ته هه م و

به ئاسماندا بچ، موعجزه نه ښه، ئه دي چيه؟!

هه بوو ده يگ:

من مه لا مسته فا بناسم، شته كي له بن سره، به هه وه نته ښه خه كه

به ره لا ناكات، هر ديت شته كي كړد به خه يا ي كه سدا ناچ.

له وه ښامې ښه وه قسه، هه يه ده:

له خه ته وه ښه، ئاردي ناو دك خه ناكړته وه.

گه وره و درشت كه وتنه جووندا نه:

شاي قووندهر، شاي ناكه سبه چه، ښه وه به سر ه ښناين.

جه زائير، جه زائير، ښه! بهر بوومه له رزه بكه و و پشيله يه كت

دهر نه چ.

هه موو خه تاي گاي بنه يه، ښه مريكا، ښه مريكا، ښه وه سودا به

دنيا وه ده كات، ده كه دهر يا هه سته و نو قمت بكات.

سه دام، سه دام ښه مل ره شه ي ته نيشته هه سن به كړ، ده كه له بن قه نار ه

بته ينم.

شاتکه شت ده:

هیچتان هندهی همه شتی لـ نازانن، بـ ن لهو بیرسن.

بهر لهوهی بزانیـن له کن همه شـت چ باسه، قسهیهکی پیری سوارچاکانم بیرکتهوتهوه، چوومه سهد مارف، گـستان یهك پارچه سهد مارفه، كهسك كهسك، كهسك دهچـتهوه، سهر گـی پیری سوارچاکان بستـ گـیای لـ رواوه، تازه فـری خوـندنهوهی فاتحـا ببووم، فاتحـایهکی رهوان و بـ گرـم بـی خوـند، دواى فاتحـا لـمپرسی: ئـر، باپیره، ئـت نهـتگ، دنیا بـ زهـنگار له پـیانـه؟ پیری سوارچاکان زـر جار دهـیگ:

من له باپیرمهوه بیستوومه، دنیا بـ زهـنگار له پـیانـه، زهـنگال له پـش كهس نیه جگه له كورد.

پرسیارهكم دوو سـ جار گـتهوه، وهـام نهـبوو، دهستم به تـبه تـبه کرد:

تـبه، خواجه تـبه، گووی سه و بهـرازانم خوارد، ئـمن کوو پرسیار له مردوو دهـكم! لهو دهـمه له خوارهوه كهسـکیان دهـخته گـهوه، بابیشم خاكه نازی بهـدهستهوه بوو، نهـیدیتم، بایم له ماـ قسهی هـنایه سهر مردوووهكه:

قاسم له سهردهمی كهـریم قاسمهوه پـشمهرگهیه، تازه هـاتـتهوه، له دوـ ماـ كوژراوه، هـندك دهـن: كوژراوه، هـندك دهـن: به دهستی خـی خـی كوشتووه، كهس تـناگات.

ئـ، ئـستا با سهرـك به قهـیسهریدا بكهـین و بزانیـن همه شـت چ دهـ:

ئـگهر شوانایه تی نازانی لـ دهـیکهـی؟!

ئـوه كـیه شوانایه تی نازانـ؟

مـردی دهـلینگسـر دهـ:

دیاره كـیه، له مهـلا مستهـفا زیاتر كـیه، ئـو نهـبوو رـیشت و دنیا یهـك پـشمهرگهـی بهـرهـلا كرد! دهـ بـ ن له همه شـت بیرسن بزانیـن مهـبهستی ئـو نیه؟!

لـیانده پرسى، بهـام همه شـت دهـیگ:

ئـگهر شوانایه تی نازانی لـ دهـیکهـی؟

ههرچی مـردی دهـلینگزهرده دهـ:

نا، همه شـت، مهـبهستی ئـحمهد حهـسـن بهـكره، ئـو تـكبهردهـره، كورد و عهرهـبی تـكبهرداوه، شهـ و شـ دهـنـتهوه، نازانـ وـات بهـهـوه ببات، حهـمه شـت مهـبهستی حوكمه تی عـراقه، دهـ بـ ن له همه بیرسن..

لـیده پرسن، حهـمه دهـ:

ئـگهر شوانایه تی نازانی لـ دهـیکهـی.

ههرچی حهـمه د مهـستانه دهـ:

ئەنگە ھېچ لە مەبەستى ھەمە شەت تەناگەن، با من پەتان بۆم مەبەست
لە شوانەكە كەپە؟
يەك دەپ: كەپە؟ دەپ.
ھەمەد مەستان دەپ: شوانەكە خواپە.
ھەموو:

ئەستەغفىروللا، كاكە ئەتو عارەقەكەى دەخەپەو بەخەو، بەلام ل
كفران دەكەى؟
ھەمەد مەستان دەپ:
ئەنگە چ لە قسەى خودا و پەغمبەر نازانن، باشە نەتانبىستوو،
گەپەنەوہى كفر كفر نپە؟
ھەندەكیان گەپەن: بەرەوہەلا
ھەمەد مەستان:

ئە، منیش قسەى ھەمە شەتم لەتان گەتپەو، ئەو دەپ، خودا
شوانەكەى باش نپە، ئاگەى لە كوردى مەگەل نپە، لە ھەموو لایەكەو
گورگ تەپەربوونە و بە خەشى لە سەر بەردەك دانىشتوو و بە
گەپەنەكەى لە سەر خەپەكە ژمارەى گورگخواردووان دەنووس، دەپەن
لە ھەمە شەت بپرسن، ئەگەر مەبەستى خودا نەبوو، ئەمن واز لە عەرەق
دەنم.

كەس دەچە، لە ھەمە شەت دەپرس:
ئەر مەبەستت لە شوانەكە خوداپە؟
ھەمە شەت كەشكەلەكەى ھەدەگەر و چ نەپە.
قسەكەى حاجى مىزراى كوتەپفرەشیشم بپركەوتەو، گوتبوو:
من لە سەردەمى قاسمەو ھەمە شەت دەناسم، ئەو شەتە لەوہتەى ھەپە
دانوولەى دەگە حوكمەت ناكو، دنیا چەپەى بە كەرىم قاسم
لەدەدا، ئەو تپرو توانجى تەدەگرت، ئەو شەتە لەگە ھېچ حوكمەت
ھەنەكات بە حوكمەتى ئاسمانىشەو.

ئەر فاتم دەپە بوو؟! وا بزەنم ئەو بوو، ئەو ژنە پارچە عەردە
كەنار كەوتووہكانى گەكەى بەلاشاوہى دەفرەشتە خەكەى، دواپى
بەبپرمبەنەو، ھەندە گوتە و گرتەى فاتمە دەپە نیشاندەدەمەو،
ئەستا بزەنن لە بارەى ھەمەو داخوا چ دەپە:

لە ھەمە شەت گەپەن، چ دەپە، با بپە، ئەنگە لە خوداى بپەنەو،
ئەو شەتە دەست بە گریان نەكاتەو، خودا سەردتر نەدا.
ئەكرەم ئەو پیاوہى بە بپەنە دەچووہ ئاودەستەش، لەگە خەشى
دەخەواند و بپەنەكەى لە ژنەكەى خەشتەوہىست، ئەستاش قەمبەكەى لە
بەكە نپە، ژنەكەى دەپە: شەوان بەرچىغەك دەگە خەى دەخەوئەن.

ئە، ئەكرەم بپەنەى پەش گریانى ھەمە شەت و ئەكرەم بەرچىغى دواى
گریانەكە دەپەتە ژنە شەلە دەپەكە:

له وهش خراپترا! لـ خودا ده يهه و چمان به سهر بهـ نـت؟ بهر چيغمان له
قوونـ بـت! همه شـت با بگريـت، وهـك دايكي قادري شـت هـبي
بگريـت، خوداش چي له دهستـت با بيكات، منه تي نه بـت..
بام دهـ: ئهـكرهـم، هـواش هـواش، به ناو مهـكه وه، چ به همه شـت
دهـي بـت، بهـام به گز خودادا مهـچـ، دهـنا بهر چيغه كهـت تـدهـ بـت.
شاتكه شـت گـتبووي:
ئهـكرهـمـكه وا دياره زـر بهـو ئاشبهـتا هـ تـكچووي، له مني وهـرگره،
هـر ديتـت شـت شـس له سـري سهـفينـ دهستي به تهـقه كرده وه.
شاتكه شـت بهـو قسهـيه شـتـتايه تي خـي به بهـلاشـوه سهـلمانـد، هـموو
پـيـپـدهـكهـنين، هـمهـد مهـستان نهـ بـت، گـتبووي:
قسه له سـ كهـس وهـرگرن: سهـرخـش، مندـا، شـت.
له ناو ئهـو قسا نه ئاشبهـتا هـكهـي زاري شاتكه شـت بـ من زـر تازه
بوو، له ئاشهـكهـي بهـلاشـوهـش ئهـو وشهـيهـم نهـبيستـبوو، بهـو وا تا و
مهـبهـستهـي شاتكه شـت بهـكاري هـنا و دواتريش خـهـك خستيانـه رسته وه،
گريانهـكهـي دايكي شـت هـبـيش تازه بوو، كهـس وهـك وي نهـگريـا بوو، ئهـو
دهـمـهـي هـهـواي مهـرگي شـت هـبـيشي پـگهـيشـت وا نهـگريـا، هـمه شـتـيش وا
نهـگريـا وه، ئهـوه تا پرچي كـردـتـه وه، قوـي بهـلاشـوهـي لـ هـهـدهـسو،
گريـانـ دهـگـاته ئهـو پهـي، هاواردـهـكات:
شـت هـبـيم چوو، له تـ شـشـش چوو، تازه خواش خوـني وهـرناگـرـته وه،
هـمه شـت، بگري، وهـك من بگري، با دنيا بن ئاو بكهـو.
كهـمـ له هـمه دووردهـكهـومه وه و سهـر له زـوهـر دهـدهـمه وه، لـ خـهـونـ
هـهـيه بهـوه وه، هـزم لـيه بيگـهـمه وه: